

BLOGHOUSE-VISSZANÉZŐ.

I WANT MY MP3.

TÍZ ÉVE JELENT MEG A JUSTICE DEBÜTÁLÓ ALBUMA. A FRANCIA DUÓ NEM KIS RÉSZBEN ANNAK AZ INTERNETES ZENEI TRENDNEK KÖSZÖNHETI A BEFUTÁSÁT; AMIT ÚGY EMLEGETTEK: BLOGHOUSE. AZ ELNEVEZÉST JOBB LENNE KITÖRÖLNI AZ EMLÉKEZETBŐL, AZ IDE SOROLT ZENÉKET VISZONT NAGYON IS ÉRDEMES ELRAKTÁROZNI/ÁTTÖLTENI A MEMÓRIÁBA – AZÓTA SEM FORRT ÍGY EGYBE INDIE ÉS DANCE. FEBRUÁR 24-ÉN PREZENTÁLJUK IS A KORSZAKOT A BEAT ON THE BRATBEN.

FORRAI KRISZTIÁN.

BLOGOKRÓL ZENÉT

2007 – Facebook-időszámítás előtti kor, a legendák kódéba vesző MySpace-age. A Soundcloud-, a Spotify-, a Bandcamp-, a YouTube-csatornák, egyszerűen a mostanra egyeduralmukodó lett streaming még sehol. Ma már vicces elképzelni – annak is, aki benne élt –, hogy tíz éve a hipszterek alacsony bitrátájú mp3-ak formájában TÖLTÖTTÉK LE az új zenéket, mindenféle zenelogról. Ez a következő rítussal járt: naponta végigkattintották a posztokat kedvenc blogjaikon, a beágyazott lejátszóval belehallgattak a frissen kirakott zenékbe, és amilyen ütött, azt azonnal húzták le a gépükre – ami után olyan orgazmusérzés töltötte el őket, mint a legjobb szex (már ha nem kaptak file not found-üzenetet, ami elég sűrűn előfordult). Egy fokkal „kisebb”, átláthatóbb volt internet, magasabb az inger- és figyelemküszöb, kevésbé összevissza az ízlés és az érdeklődés, és a socialmedia sem hálózta még be a létezés elengedhetetlen kellékeként az ember mindennapjait, ezért is

lehetett, hogy a zenelogok követői – miként a MySpace-felhasználók is – sokkal szorosabb, összetart (oz)óbb, és igen, valódi közösséget alkottak. E lelkes és hangos buzz-generáló global community-nek aktív szereplői voltak maguk a zenekészítők, akik nemcsak promóciós célra használták ezeket a felületeket, örömmel és bőkezűen share-elve a cuccaikat (pont olyan szabadsággal, ahogy a Soundcloudra került ki minden, mielőtt megregulázták volna), de fogyasztóként ugyanúgy figyelték az újdonságokat, és találtak számokat a dj-szettjeikhez vagy remixekhez a következő kiadványukhoz – mindennek logikus következményeként a különféle zenei stílusok ugyancsak interakcióba léptek egymással. Persze tudjuk, így születnek az internetes műfajok (a chillwave, a witch house, a vapourwave és a többi), ám tíz éve ez még egyáltalán nem volt magától értetődő jelenség: az akkori online közegből kinőtt és az akkori korszellemet legjobban megragadó trendet, a bloghouse-t tulajdonképpen tekinthetjük az első kifejezetten internetes

zenei irányzatnak, amely azzal is kiemelkedik a sorból, hogy a lenyomata erősebb az utána következőkénél.

STÍLUSKAVALKÁD FELCÍMKÉZVE

Amit a szegről-végről előzménynek számító electroclash-ról írtunk (a magazin 45. számában), az a bloghouse-ra (vagy, uhh, bloghaus-ra) is igaz: ilyen zene nincs. A borzasztó zsáner tag a blogokon terjedő elektronikus tánczenét jelölte, tehát utólagos megengedéssel végül is találó gyűjtőfogalomként funkcionált, nagyjából fél évtizeden át, 2004-2009 között. Ez persze azt jelenti, hogy minden, ami megkapta a bloghouse-címkét, egyébként valamilyen önálló stílusba tartozott a nullanullás évek derekán, mint nu rave, French electro, fidget house, de ugyanígy belefért a DFA-féle diszkópunk vagy a pre-EDM electro-house, sőt, még a dubstep akkori, hamarosan brosteppé varacskosuló ága is. A bloghouse ernyője nemcsak az eltérő irányzatokat, hangzásokat egyesítette, de ami igazán szép, a legkü-

lőnfélébb zenehallgatókat is, akik egyforma étvágygal habzsoltak mindent, ami friss volt, felvillanyozó és táncos buliban elsüthető. Egy markánsan jellemző vonása volt azért a sokarcú bloghouse-nak: indie és a dance szenvedélyes, önfeledt, bevállalós-kísérletező románca táplálta. Ez önmagában nem számított újdonságnak, hisz' rock és elektronika flörtje még a kilencvenes évek közepén kezdődött, és azóta is fel-fellángol, de ez a néhány év máig emlékezetesen forró – talán az eddigi legforróbb – időszaka volt viszonyuknak, a játszadózásokhoz pedig a zeneblogok (Asian Dan, Big Stereo, Discobelle, Discodust és társaik) adtak friss, izgalmas szabad platformot. Ennek igazolására elég lenne csak a 2004-es *Never Be Alone*-t felhozni, ami a Simian indie-rock zenekar Justice-féle remixe, máig megunhatatlan, indiebuliban és elektronikus zenei partin ugyanúgy máig működő közönségnekeltető sláger, valódi himnusz, a bloghouse origója. Amelynek „*We are your friends*” sora az egész éra hivatalos jelmondata lehetne, vagy tulajdonképpen úgy általában a 21. századi zenés-táncos szórákozásé (az erején még az sem rontott, hogy 2015-ben a címében kisajátította a Zac Efronnal készült buta EDM-film).

A FŐSZEREPLŐK

A *Justice* nélkül nem lenne bloghouse, a zeneblogok nélkül nem lenne – oké, nagyon nem ugyanaz lenne a – *Justice*, sem az egész **Ed Banger-kiadó**, és a franciielektro-hullám sem csapott volna a magasba (és szét), elindítva ezzel a sokkal nagyobb erejű újelektro-cunamit, ami úgy tíz éve végigsöpört a világon, hogy aztán a *†* album megjelenése után röviddel lecsengjen, és átadja a helyét az újabb bloghouse-ba illeszthető divatoknak. Az időszak másik meghatározója, az egyedi, védjegyes stílusú remixekkel taroló belga **Soulwax** duó indie-rock zenekarból nőtt ki. A kanadai

MSTRKRFT duó egyik fele a punkrockból jön, akárcsak az olasz **Bloody Beetroots**. A *Never Be Alone* „mellékszereplőjének” két tagjából lett a **Simian Mobile Disco** – a *Hustler* című számuk abszolút bloghouse-klasszikus. De az ilyen szoros, direkt indie-dance összefonódásokon túl általánosan igaz volt, hogy a bloghouse-trendet főként az mozgatta, amit indie zenészek és tánczenei dj-k, producerek közösen összehoztak, közös számok, közreműködések, remixek formájában – a két tábor imádtott egymással kavarni és ez kihatott a saját színtereikre is.

KÖZÖS TÖRZSI HOVATARTOZÁS

A bloghouse léte természetes elválaszthatatlanul kötődött a zeneblogokhoz, melyek a kétezres évek kezdetén indultak virágzásnak, a tízes évek beköszöntével aztán népszerűségük, relevanciájuk és zeneközvetítő szerepük is gyorsan csökkent, mostanra már a nulla felé konvergál. Az EDM-ben azért még pont tartják magukat, illetve helyüket átvették kicsiben a mikroblogok (a vaporwave, mint *trve* tumblr-zsáner), nagyban az online zeneszajtok, de igazából nincs mese: a megváltozott zenefogyasztási szokások nem igénylik őket. A kétezres évek második felében viszont nagyon is fontos részét képezték a zenei ökoszisztémának, a hivatalos, corporate kiadói felszín alatti rétegek kincseinek feltáróiként, jellemzően elhivatottságból, hobbiából (ingyen), a zene szeretetéről

végezve a kurátorkodást. A zeneblogok niche műfajokat, ezzel együtt kezdő zenekarokat, hálózatra-producereket felkaroló „aknamunkája” egy szerencsés pillanatban találkozott a MySpace-en keresztül az internetre szabadult és összehálózdó nyitott fiatalok tömegével, akik ingyenzenén szocializálódtak, viszont az illegális letöltés magányos módszerével szemben látványosabb, menőbb, a közös (ségi) törzsi hovatartozást erősítő csatornát igényeltek. A zeneblogok pedig tálcán kínálták a külabbnál külabb ismeretlen zenéket, amikkel fel lehetett vágni a *friend*eknek, természetesen *free download*ként. Nyilván nem kizárólag bloghouse folyt minden ilyen oldalból, de az volt az egyik uralkodó irányvonal, a zeneblogok saját teremtménye, amely koszos, torz, mint a 128 kb/s-os mp3-ak, amiken terjedt.

HANGOS, MAJD BÖSZME LETT

Törvényszerű fejleményként a blogok áldásos tevékenységét rövid időn belül felismerték az alkotók is, egy idő után már ők küldték el a legújabb zenéiket, és ahogy egyre szélesebb lett a blogok közönsége és kínálata egyaránt, úgy nőtt a vetélkedés közöttük a fogyasztók és a „beszállítók” kegyeiért. A blogok és a zenészek kölcsönösen éltették és táplálták egymást, egyfajta szimbiózis alakult ki. A legnépszerűbb előadók legfrissebb zenéinek leközlése a leglátogatottabb – az aggregátor szájtokon, mint a Hype Machine vagy az elbo. ws a topban lévő – blogok privilégiuma lett, de mivel többségében szabadon letölthető fájlokról volt szó, ennek inkább presztízsértéke volt, a big trackeket minden blog átvette. Amikor a kiadók, A&R-osok rácuppantak a zeneblogokra és elkezdtek azokról vadászni az előadókat, illetve beépítették a promóciós stratégiába őket, véget ért a jogi szűrkezóna nyugalma, jöttek a levetetések, korlátozások, az elitkörön kívüli blogok az úrt a másod-, harmadvonalból töltötték fel, silányult a színvonal. A bloghouse egyre hangosabb és böszmebb lett, előkészítve a terepet az EDM-robbanásnak, majd előbb a jelentéssel vesztette el 2010 körül, azután a teljes kontextusát is. Pezsgő időszak volt, csupa klassz zenével, de ennyi idő után nehogy már engedjünk a nosztalgiajának – hashtaghouse, valaki?